

Arrest

nr. 290 179 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 september 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 september 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 november 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 9 september 2022.

1.3. Op 23 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Colombiaanse katholiek te zijn geboren op (...) 1995 in Toca (Bocaya, Cundinamarca, Colombia). Van 2013 tot 2017 studeerde u bedrijfsbeheer aan de universiteit in Tunja. Vanaf uw bachelor verhuisde u naar Tunja. In 2019 ving u een specialisatie jaar economie aan. U diende te stoppen in het tweede semester. Tijdens uw studies werkte u ook in de bank.

Uw vader C.(...) R.(...) is gescheiden van uw moeder en u zag hem niet meer sinds het middelbaar Uw moeder R.(...) B.(...) N.(...) Ro.(...) is momenteel in Tunja. U heeft vier broers en zussen: A.(...) J.(...) (in Zipaquia), O.(...) A.(...) (Bogota), S.(...) E.(...) (Toca) en C.(...) Y.(...) (Tunja). U heeft slecht contact met uw moeder, broers en zussen sinds u uit de kast kwam in maart 2021.

U heeft in uw leven twee homoseksuele relaties gehad. Uw eerste relatie had u in 2017 met L.(...) C.(...) E.(...) en duurde ongeveer een jaar. De tweede was met M.(...) A.(...), van 2020 tot begin 2021.

Bij de start van de pandemie in 2020 werd een gebouwencomplex in uw buurt gebouwd. Er kwamen veel minder begoede mensen wonen. Het trok onder andere leden aan van de bende 'Los Chamitos'. Tijdens deze periode was u ook in het geheim een koppel met M.(...). Hij kwam soms bij u thuis op bezoek. Hij zette u ook soms af met de auto voor de deur van het complex, waar de bendeleden rondhingen. Ze begonnen u gestaag uit te maken met homofobe opmerkingen. Later sloegen of duwden ze u soms wanneer u naar binnen wou gaan. Wanneer u op een keer uitvloog tegen hun werd de situatie erger. Ze begonnen onderdelen van uw motor te stelen. Op een dag in februari 2021 kende u een ongeval met uw motor. Bleek dat uw remmen doorgesneden waren en u verdenkt de bendeleden hiervan. U ging niet naar de politie want u kon niet bewijzen dat zij het waren geweest. In maart 2021 lieten ze ook een dreigbrief achter met de melding dat u moest vertrekken. U was compleet ongelukkig en voelde zich niet veilig. Een vriend, J.(...) P.(...), die in Bogotá leefde, stelde voor dat u zou verhuizen en bij hem zou intrekken. Een maand later, in april 2021, is hij plots vermoord.

U besloot uw familie in te lichten van de situatie maar zij verstootten u éénmaal ze hoorden dat u homoseksueel bent. U zocht vervolgens steun op het werk maar ook daar kon uw bazin het niet smaken dat u homoseksueel bleek te zijn. U besloot verlof te nemen op uw werk en begon uw vertrek uit Colombia te plannen. Dit werd uitgesteld toen u corona kreeg. Uiteindelijk, op 10 september 2021, heeft u Colombia te verlaten. U vloog van Colombia naar Parijs en nam vanuit Parijs de trein naar Brussel.

U vroeg internationale bescherming in België aan op 27 september 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaart (origineel), paspoort (origineel), dreigbrief (kopie), nieuwsberichten (kopie) en vliegtuigticket (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Kan vooreerst opgemerkt worden dat wat de algemene situatie voor de LGBT-gemeenschap in Colombia betreft deze niet van dien aard is dat eenieder uit deze gemeenschap aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 19 oktober 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia.seksueleminderhedenentransgenders20201019.pdf>, blijkt immers niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat leden van de LGBT-gemeenschap louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij ook sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap, alsook dat ook de lokale ordediensten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat, wat betreft het juridisch kader, Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit verschillende geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient dan ook, zoals eerder reeds vermeld, na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat en dit om onderstaande redenen.

U geeft te kennen dat u in Colombia vreest voor uw leven omwille van uw geaardheid en bendes die u omwille hiervan lastigvallen (CGVS, p. 21). U verklaart te zijn geconfronteerd met homofobie uitgaande van de lokale bende in de wijk waar u woonde. U kreeg scheldwoorden toegeroepen en werd verbaal lastiggevalen. Bendeleden pleegden vandalisme op uw motor en er werd tevens een homofobe dreigbrief bij uw motor achtergelaten (CGVS, p. 11-12). Dergelijke spot, discriminerende bejegening en acties zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). U haalde ook aan dat het homofob gedrag van deze bendeleden soms ook fysiek agressief was. Wat betreft deze fysieke aanvallen, i.e. de bendeleden die u sloegen en duwden, wenst het CGVS te benadrukken dat het ook deze zaken ten zeerste betreurt, echter, om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Wat betreft de zaken die u meemaakte in februari en april 2021 in Colombia, i.e. het ongeval waar u bij betrokken was en de dreigbrief die u kreeg, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hier met geen woord over gerept heeft tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ - CGVS Vragenlijst, vraag 5). U verklaarde daar louter Colombia verlaten te hebben omdat u zo veel angst kreeg nadat uw vriend J.(...) in Bogotá, die openlijk homoseksueel was, vermoord werd. Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u nét omwille van het motorongeval én de dreigbrief besloot Colombia te verlaten. U verklaarde

bij het CGVS evenwel angst gekregen te hebben nadat u hoorde dat J.(...) vermoord was maar verklaarde nooit dat dit dé aanleiding was voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 12). Dat u bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u gevraagd werd bij DVZ het kort te houden betreft vooreerst een blote bewering. U verklaarde erna wel de hoofdlijnen verteld te hebben (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u dan blijkbaar het motorongeval en de dreigbrief, de gebeurtenissen die, volgens uw verklaringen bij het CGSV, dé aanleiding vormden voor uw vertrek, niet beschouwd als 'hoofdelementen' en compleet onvermeld laat, is wel heel opmerkelijk. Dit doet dan ook afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat er ook van zij, wat betreft het ongeval dat u in februari 2021 zou gehad hebben met uw motor (CGVS, p. 12), hetgeen u overtuigde Colombia te verlaten, dient volgende onderlijnd worden. U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen, die u op geen enkele manier staakt. Noch van het ongeval zelf noch van uw bewering dat de bendeleden uw remmen doorsneden legt u enig tastbaar begin van bewijs voor. Wat betreft de betrokkenheid van de bendeleden geeft u uiteindelijk ook zelf toe dat dit pure speculaties zijn van uw kant. U liet immers optekenen dat juist omdat u geen bewijzen hebt u ook geen klacht indiende (CGVS, p. 12).

Wat voorts de dreigbrief betreft die u in maart 2021 zou gevonden hebben, moet worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het betreft immers een loutere kopie waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Blijkt voorts dat het om een louter met de handgeschreven brief gaat die aldus door éénieder kan zijn opgesteld. Dat de brief afkomstig is van de bende 'Los Chamitos' kan uit het document op geen enkele manier worden afgeleid. Evenmin kan uit dit schrijven worden afgeleid dat deze aan u gericht werd en dat u deze, zoals u beweert, in maart 2021 op uw motor hebt gevonden. Uw naam wordt nergens in deze brief vermeld (zie CGVS p. 11). De voorgelegde kopie van de brief kan dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen dienaangaande.

Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat u, nadat u de dreigbrief zou 'ontvangen' hebben, nog ruim een halfjaar woonachtig bent geweest in Tonga, zonder verder zwaarwichtige problemen gekend te hebben. U verklaarde dan wel sinds het ongeval op de achtergrond te blijven, u ging bijvoorbeeld wel nog dagdagelijks op en af naar het werk. U diende hierbij nog steeds de bendeleden te passeren aan de ingang. Dit gedrag druist in tegen uw beweerde vrees voor vervolging. Blijkt daarenboven dat de bendeleden u in die periode, volgend op de (beweerde) dreigbrief, ook gewoon met rust lieten (CGVS p. 17 – 18). Dit doet bijkomend afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw relaas.

Wat er ook van zij, blijkt dat u in ieder geval nooit pogingen ondernomen heeft om verdere problemen met deze bendeleden te vermijden. Ten eerste werd gevraagd waarom u bleef afspreken met uw toenmalige vriend bij u thuis waar de bendeleden aan de ingang samen kwamen. U verklaarde eerst geen aandacht te willen schenken aan de bendeleden en hun woorden. Dit doet reeds de wenkbrauwen fronsen indien het over een dermate ondraagbare situatie ging. Vervolgens verklaarde u zich later minder opvallend te gedragen. Ongerijmd verklaarde u evenwel het risico in overweging te nemen M.(...) mee te nemen naar huis (CGVS, p. 15). Pas nadat de remmen van uw motor doorgesneden waren en u een ongeval had besloot u uw vriend in te lichten van het probleem. Het feit dat uw vriend tot op dat moment nog geen idee had dat u problemen had met deze bendeleden is minstens onlogisch te noemen daar u net verklaarde problemen te hebben met hen omwille van uw contacten met uw vriend, dit voornamelijk wanneer jullie samen het gebouw binnengingen of wanneer jullie in de auto afscheid namen (CGVS, p. 15). Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u uw vriend zou inlichten zodat hij de nodige voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen.

Ook al zou u uw vriend niet hebben ingelicht, er kan hoe dan ook niet worden ingezien waarom u wel bleef afspreken op een plaats waar u al problemen zou hebben gekend.

Ergens anders gaan wonen was kennelijk ook geen optie voor u. U verklaarde wel opties zoals Bogotá overwogen te hebben, u nam evenwel nooit concrete stappen hiertoe (CGVS, p. 16). Uw vriend J.(...) die in Bogotá woonde zou u uiteindelijk wel overtuigd hebben om te verhuizen naar ginds doch hij zou een maand later zijn vermoord (CGVS, p. 16), waardoor u niet meer naar Bogotá wilde verhuizen. Het boezemde u namelijk teveel angst in. Opnieuw moet worden opgemerkt dat u hier niet verderkomt dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, u blijkt ook geenszins duidelijk te weten te weten waarom uw vriend werd / zou zijn vermoord. U veronderstelde dat dit te maken had met zijn geaardheid. Wie hem vermoord heeft, wist u evenmin. U gaf zelf toe dat u hier eigenlijk geen uitspraken over kon doen (CGVS, p. 16). Dat de moord op uw vriend u mentaal raakte kan zeker begrepen worden. Uw veronderstellingen aangaande reden voor de moord volstaan evenwel niet om te besluiten dat u zich, omwille van uw geaardheid, niet in Bogotá dan wel elders in Colombia zou kunnen vestigen. Andere steden blijkt u niet eens overwogen te hebben omdat u u het in het algemeen onveilig acht in Colombia (CGVS, p. 17). U legde een aantal artikels neer aangaande de algemene veiligheidssituatie in uw regio. Echter, dit volstaat niet. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade, in concreto aan te tonen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel duidelijk dat dit in casu niet het geval is.

U heeft ook nooit hulp proberen vinden in uw directe omgeving voor de problemen die u zou gekend hebben met de benadeelden (zie CGVS, p. 15-16). Evenmin zou u zich gewend hebben tot LGBTQ+ organisaties noch klacht hebben ingediend bij Unidad Nacional de Protección om bijstand dan wel ondersteuning te vragen. U liet dit na omdat de politie in het verleden nooit iets concreet deed tegen de benadeelden zo verklaarde u (CGVS, p. 21). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en toont u geenszins in concreto aan dat u in Colombia geen mogelijkheid zou gehad hebben om bijstand te krijgen, dan wel een oplossing te vinden voor de problemen die u zou hebben gekend met de benadeelden.

Dit alles maakt dat ten eerste kan getwijfeld worden aan, minstens de ernst van, de situatie waarin u zich zou bevonden hebben.

Ten slotte moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent en dat u tijdens uw studies nagenoeg altijd aan het werk bent geweest (CGVS, p. 5). Daarenboven had u in Colombia een sociaal leven. Zo deed u meerdere tripjes naar dorpjes in de buurt en naar Bogotá waar u een vrienden ging bezoeken (CGVS, p. 14) en u ging na uw werk naar de fitness. U blijkt ook een succesvol date leven gehad te hebben. Zo zat u op de app 'Tinder' en heeft u al twee homoseksuele relaties achter de rug (CGVS, p. 10-11). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen, eventueel in andere steden dan waar u woonachtig was.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheids_situatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en paspoort tonen uw persoonsgegevens aan. Samen met uw vliegtuigticket spreken deze stukken zich echter niet uit over de feiten die u in Colombia zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. De dreigbrief werd hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw bemerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS werden overgemaakt op 20 september 2022, evenmin een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek. De bemerkingen betroffen slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van uw dorp 'Tunja' en departement 'Bocaya'. Deze zaken werden aangepast. Deze houden hoe dan ook geen verband met uw asielrelaas en bevatten geen inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoegingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In de uiteenzetting van wat zich als een eerste en enig middel aandient voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker gaat in eerste instantie in op de situatie van LGBT in Colombia en analyseert in dat verband verschillende rapporten, artikels en rechtspraak van de Raad om te besluiten dat het CGVS slechts een gedeeltelijke lezing heeft gemaakt van de beschikbare informatie over de situatie van homoseksuelen in Colombia en de problemen onderschat waarmee de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia te maken krijgt. Vervolgens gaat verzoeker in op de vervolging en vrees waarmee hij te kampen heeft omwille van zijn homoseksualiteit en herneemt hij zijn vluchtrelaas. Verzoeker besluit dat hij als vluchteling dient te worden erkend op basis van de door hem aangehaalde feiten, dan wel op basis van de objectieve gegevens betreffende de situatie van homoseksuelen in Colombia.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, waartoe hij verwijst naar de veiligheidssituatie in Colombia en ook meent dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, met name dat hij homoseksueel is en “een gegronde vrees heeft voor de Venezolaanse overheden die samenwerken met gewapende groeperingen die aanwezig zijn in Colombia”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- Freedom House, “*Freedom in the World 2020 – Colombia*” van 4 maart 2020, te consulteren op <https://www.ecoi.net/en/document/2030849.html> (stuk 2);
- Luz E. Nagle, “*Giving Shelter from the Storm: Colombians Fleeing Persecution Based on Sexual Orientation*”, *Tulsa Law Review* 48/1, 2012 (stuk 3);
- Reuters, “*Colombia failing to stem murders of LGBT people*”, beschikbaar op <https://www.reuters.com/article/us-colombia-lgbt-murder/colombia-failing-to-stem-murders-of-lgbt-people-idUSKBN1JW21L> (stuk 4);
- Reuters, “*More than 60 LGBT, intersex people killed in Colombia in first eight months of 2020*”, 15 september 2020, <https://www.reuters.com/article/uk-colombia-lgbt-idUKKBN266360> (stuk 5);
- OFPRA, “*Colombie : Situation sécuritaire*” van 2 juni 2021, https://www.ofpra.gouv.fr/libraries/pdf.js/web/viewer.html?file=/sites/default/files/ofpra_flora/2106_col_situation_securitaire_127072_web.pdf (stuk 6);
- USDOS, “*COLOMBIA 2021 HUMAN RIGHTS REPORT*”, <https://www.state.gov/reports/2021-country-reports-on-human-rights-practices/colombia/> (stuk 7);
- Le Figaro, “*Colombie: les meurtres de personnes LGBT+ ont doublé en 2022*” van 28 oktober 2022, <https://www.lefigaro.fr/flash-actu/colombie-les-meurtres-de-personnes-lgbt-ont-double-en-2022-20221028> (stuk 8);
- Defensoría “*Violencia contra comunidad LGTB aumentó en 2020*” van 15 september 2020, beschikbaar op <https://www.elcolombiano.com/colombia/asesinatos-y-ataques-a-la-comunidad-lgbt-aumentaron-con-la-pandemia-MH13632608> (vrije vertaling) (stuk 9);
- El Universal, “*Congresista denuncia que fue discriminado por la Policía por ser homosexual*” van 16 september 2020, beschikbaar op <https://www.eluniversal.com.co/colombia/congresista-denuncia-que-fue-discriminado-por-la-policia-por-ser-homosexual-MH3494718> (vrije vertaling) (stuk 10);
- Semana Rural, “*Las víctimas de nadie: así vivieron las personas LGBT el conflicto colombiano*” van 22 oktober 2020, <https://semanarural.com/web/articulo/las-victimas-de-nadie-asi-vivieron-las-personas-lgbt-el-conflicto-colombiano/1636> (stuk 11);
- “*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*” van 3 juli 2020, beschikbaar op <https://www.wola.org/analysis/lgbt-rights-and-peace-in-colombia-the-paradox-between-law-and-practice/> (stuk 12).

2.2.2. Op 24 april 2023 laat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota toekomen met volgend bijkomend stavingstuk:

- COI Focus “*Colombia: Seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023 (update).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de beschikbare informatie kan immers niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen, blijft dan ook noodzakelijk;

(ii) verzoeker slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen vermits:

(1) de spot, de discriminerende bejegening en acties waarmee verzoeker te maken kreeg – met name scheldwoorden die hij kreeg toegeroepen, het verbaal lastigvallen, het vandalisme op zijn motor vanwege bendeleden en een homofobe dreigbrief – en de fysieke aanvallen waarmee hij geconfronteerd werd zonder meer kwalijk te noemen zijn, maar een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt doch enkel wanneer de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, *quod non in casu*,

(2) bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker de zaken die hij meemaakte in februari en april 2021 in Colombia – het ongeval waarbij hij betrokken was en de dreigbrief die hij kreeg – geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken,

(3) verzoeker zich hoe dan ook beperkt tot loutere beweringen en pure veronderstellingen waar hij voorhoudt dat hij in februari 2021 een ongeval zou hebben gehad met zijn motor en verzoeker daarbovenop toegeeft dat de betrokkenheid van bendeleden pure speculaties zijnentwege zijn,

(4) aangaande de dreigbrief die verzoeker in maart 2021 zou hebben gevonden, moet worden opgemerkt dat (a) hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien het om een kopie gaat van een handgeschreven brief, waaruit bovendien niet kan worden afgeleid dat hij afkomstig is van de bende 'Los Chamitos', laat staan dat hij aan verzoeker werd gericht, (b) de vaststelling dat verzoeker na deze dreigbrief nog ruim een half jaar woonachtig is geweest in Tonga zonder zwaarwichtige problemen te hebben gekend – terwijl hij de bendeleden nog *quasi* dagelijks passeerde als hij van en naar zijn werk ging – verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden problemen,

(5) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit pogingen heeft ondernomen om verdere problemen met voormelde bendeleden te vermijden, waarbij (a) het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico nam om zijn toenmalige vriend M. mee te nemen naar zijn woning, zonder hem in eerste instantie in te lichten over de problemen met de bendeleden, (b) hoe dan ook niet kan worden ingezien waarom verzoeker bleef afspreken op een plaats waar hij al problemen zou hebben gekend, (c) verzoekers vermoedens aangaande de reden voor de moord op zijn vriend en een verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaan om te besluiten dat hij zich, omwille van zijn geaardheid, niet in Bogotá of elders in Colombia zou kunnen vestigen, (d) hij nooit hulp heeft proberen vinden in zijn directe omgeving, noch zich zou hebben gewend tot LGBTQ+ organisaties of een klacht zou hebben ingediend bij Unidad Nacional de Protección dan wel ondersteuning heeft gevraagd,

(6) in beschouwing dient te worden genomen dat verzoeker geschoold is, dat hij tijdens zijn studies nagenoeg altijd aan het werk is geweest, hij in Colombia een sociaal leven had en een succesvol date leven heeft gehad;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden gedood door de bende 'Los Chamitos' en haalt in dit verband zijn homoseksualiteit aan (administratief dossier, CGVS, p. 12-13).

2.3.4.2. *In casu* wordt verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogotá, Cartagena en Medellín, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in het artikel *"LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice"* van Washington Office on Latin America (WOLA) van 3 juli 2020 gesproken over de Colombiaanse paradox waarbij er ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen bestaan ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders.

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de *'Colombiaanse paradox'*, en dit in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en deze die hij bij het verzoekschrift voegt (stukken 2-12) kan immers niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen. Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 244 844 van 26 november 2020, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat de commissaris-generaal geen rekening had gehouden met de voormelde *'Colombiaanse paradox'*, doch werd evenzeer benadrukt dat *"uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen."*

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst en waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"*, september 2015, p. 48-49: *"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers*

*that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds”). Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.*

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit verschillende geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas geboden wordt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.3.4.3. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76). Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoeker zijn geaardheid in Colombia verborgen diende te houden, maar blijkt eerder dat hij in zekere mate zijn geaardheid openlijk beleefde. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij het middelbaar onderwijs heeft afgerond en vervolgens een diploma economie behaalde aan de pedagogische en technologische universiteit van Colombia in Tonga (administratief dossier, CGVS, p. 4). Daarnaast heeft verzoeker gedurende zijn studies nagenoeg altijd werk gehad, onder meer in een bank in Tonga (*ibid.*, p. 5). Verzoeker verbleef zijn hele leven in Colombia, zij het de laatste zeven jaar voor zijn vertrek op een andere plaats, in het departement Boyaca gevestigd (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vragen 5 en 10). Verzoeker zat op Tinder en heeft twee relaties gehad (administratief dossier, CGVS, p. 8-9), in het kader waarvan hij verklaart soms naar de woning van M. te zijn gegaan, M. soms naar zijn woning zou zijn gekomen en hij bovendien regelmatig in de wagen met zijn partner zou hebben gekust nadat zij een afspraakje hadden (*ibid.*, p. 12 en 14-15). Verder kon verzoeker in Colombia rekenen op een vriendenkring, waaronder enkelen op de hoogte waren van zijn

homoseksualiteit en dit aanvaardde (administratief dossier, CGVS, p. 9-11). Wat betreft zijn familie geeft verzoeker aan dat zijn moeder en broers en zussen erg katholiek zijn en dat zijn relatie met hen verslechterd is sinds hij hen heeft verteld dat hij homoseksueel is (administratief dossier, CGVS, p. 7-8). Desalniettemin geeft verzoeker aan dat één van zijn zussen hem nog steeds helpt met zijn financiële situatie (van schulden) in Colombia (*ibid.*). Verder geeft verzoeker eveneens aan dat hij soms nog contact heeft met zijn nicht N. J., die onverschillig is over het feit dat hij homoseksueel is (*ibid.*, p. 8).

Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat hij zijn geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven in Colombia.

2.3.4.4. Verder dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit blijkt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verklaart geconfronteerd te zijn met homofobie uitgaande van de lokale bende in de wijk waar hij woonde, waarbij hij scheldwoorden kreeg toegeroepen, verbaal en soms fysiek werd lastiggevallen. Ook zouden bendeleden vandalisme hebben gepleegd op zijn motor, zou hij daardoor betrokken zijn geraakt in een ongeval en zouden bendeleden een dreigbrief hebben achtergelaten (administratief dossier, CGVS, p. 11-12, 21).

De commissaris-generaal considereert te dezen evenwel op goede gronden als volgt:

“U geeft te kennen dat u in Colombia vreest voor uw leven omwille van uw geaardheid en bendes die u omwille hiervan lastigvallen (CGVS, p. 21). U verklaart te zijn geconfronteerd met homofobie uitgaande van de lokale bende in de wijk waar u woonde. U kreeg scheldwoorden toegeroepen en werd verbaal lastiggevallen. Bendeleden pleegden vandalisme op uw motor en er werd tevens een homofobe dreigbrief bij uw motor achtergelaten (CGVS, p. 11-12). Dergelijke spot, discriminerende bejegening en acties zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). U haalde ook aan dat het homofoob gedrag van deze bendeleden soms ook fysiek agressief was. Wat betreft deze fysieke aanvallen, i.e. de bendeleden die u sloegen en duwden, wenst het CGVS te benadrukken dat het ook deze zaken ten zeerste betreurt, echter, om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Wat betreft de zaken die u meemaakte in februari en april 2021 in Colombia, i.e. het ongeval waar u bij betrokken was en de dreigbrief die u kreeg, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hier met geen woord over gerept heeft tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ - CGVS Vragenlijst, vraag 5). U verklaarde daar louter Colombia verlaten te hebben omdat u zo veel angst kreeg nadat uw vriend J.(...) in Bogotá, die openlijk homoseksueel was, vermoord werd. Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u nét omwille van het motorongeval én de dreigbrief besloot Colombia te verlaten. U verklaarde bij het CGVS evenwel angst gekregen te hebben nadat u hoorde dat J.(...) vermoord was maar verklaarde nooit dat dit dé aanleiding was voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 12). Dat u bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u gevraagd werd bij DVZ het kort te houden betreft vooreerst een blote bewering. U verklaarde erna wel de hoofdlijnen verteld te hebben (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u dan blijkbaar het motorongeval en de dreigbrief, de gebeurtenissen die, volgens uw verklaringen bij het CGSV, dé aanleiding vormden voor uw vertrek, niet beschouwd als ‘hoofdelementen’ en compleet onvermeld laat, is wel heel opmerkelijk. Dit doet dan ook afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat er ook van zij, wat betreft het ongeval dat u in februari 2021 zou gehad hebben met uw motor (CGVS, p. 12), hetgeen u overtuigde Colombia te verlaten, dient volgende onderlijnd worden. U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen, die u op geen enkele manier staakt. Noch van het ongeval zelf noch van uw bewering dat de bendeleden uw remmen doorsneden legt u enig tastbaar begin van bewijs voor. Wat betreft de betrokkenheid van de bendeleden geeft u uiteindelijk ook zelf toe dat dit pure speculaties zijn van uw kant. U liet immers optekenen dat juist omdat u geen bewijzen hebt u ook geen klacht indiende (CGVS, p. 12).

Wat voorts de dreigbrief betreft die u in maart 2021 zou gevonden hebben, moet worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het betreft immers een loutere kopie waarvan de

authenticiteit niet na te gaan is. Blijkt voorts dat het om een louter met de handgeschreven brief gaat die aldus door éénieder kan zijn opgesteld. Dat de brief afkomstig is van de bende 'Los Chamos' kan uit het document op geen enkele manier worden afgeleid. Evenmin kan uit dit schrijven worden afgeleid dat deze aan u gericht werd en dat u deze, zoals u beweert, in maart 2021 op uw motor hebt gevonden. Uw naam wordt nergens in deze brief vermeld (zie CGVS p. 11). De voorgelegde kopie van de brief kan dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen dienaangaande.

Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat u, nadat u de dreigbrief zou 'ontvangen' hebben, nog ruim een halfjaar woonachtig bent geweest in Tonga, zonder verder zwaarwichtige problemen gekend te hebben. U verklaarde dan wel sinds het ongeval op de achtergrond te blijven, u ging bijvoorbeeld wel nog dagdagelijks op en af naar het werk. U diende hierbij nog steeds de bendeleden te passeren aan de ingang. Dit gedrag druist in tegen uw beweerde vrees voor vervolging. Blijkt daarenboven dat de bendeleden u in die periode, volgend op de (beweerde) dreigbrief, ook gewoon met rust lieten (CGVS p. 17 – 18). Dit doet bijkomend afbreuk aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw relaas.

Wat er ook van zij, blijkt dat u in ieder geval nooit pogingen ondernomen heeft om verdere problemen met deze bendeleden te vermijden. Ten eerste werd gevraagd waarom u bleef afspreken met uw toenmalige vriend bij u thuis waar de bendeleden aan de ingang samen kwamen. U verklaarde eerst geen aandacht te willen schenken aan de bendeleden en hun woorden. Dit doet reeds de wenkbrauwen fronsen indien het over een dermate ondraagbare situatie ging. Vervolgens verklaarde u zich later minder opvallend te gedragen. Ongerijmd verklaarde u evenwel het risico in overweging te nemen M.(...) mee te nemen naar huis (CGVS, p. 15). Pas nadat de remmen van uw motor doorgesneden waren en u een ongeval had besloot u uw vriend in te lichten van het probleem. Het feit dat uw vriend tot op dat moment nog geen idee had dat u problemen had met deze bendeleden is minstens onlogisch te noemen daar u net verklaarde problemen te hebben met hen omwille van uw contacten met uw vriend, dit voornamelijk wanneer jullie samen het gebouw binnengingen of wanneer jullie in de auto afscheid namen (CGVS, p. 15). Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u uw vriend zou inlichten zodat hij de nodige voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen.

Ook al zou u uw vriend niet hebben ingelicht, er kan hoe dan ook niet worden ingezien waarom u wel bleef afspreken op een plaats waar u al problemen zou hebben gekend.

Ergens anders gaan wonen was kennelijk ook geen optie voor u. U verklaarde wel opties zoals Bogotá overwogen te hebben, u nam evenwel nooit concrete stappen hiertoe (CGVS, p. 16). Uw vriend J.(...) die in Bogotá woonde zou u uiteindelijk wel overtuigd hebben om te verhuizen naar ginds doch hij zou een maand later zijn vermoord (CGVS, p. 16), waardoor u niet meer naar Bogotá wilde verhuizen. Het boezemde u namelijk teveel angst in. Opnieuw moet worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, u blijkt ook geenszins duidelijk te weten te weten waarom uw vriend werd / zou zijn vermoord. U veronderstelde dat dit te maken had met zijn geaardheid. Wie hem vermoord heeft, wist u evenmin. U gaf zelf toe dat u hier eigenlijk geen uitspraken over kon doen (CGVS, p. 16). Dat de moord op uw vriend u mentaal raakte kan zeker begrepen worden. Uw veronderstellingen aangaande reden voor de moord volstaan evenwel niet om te besluiten dat u zich, omwille van uw geaardheid, niet in Bogotá dan wel elders in Colombia zou kunnen vestigen. Andere steden blijkt u niet eens overwogen te hebben omdat u u het in het algemeen onveilig acht in Colombia (CGVS, p. 17). U legde een aantal artikels neer aangaande de algemene veiligheidssituatie in uw regio. Echter, dit volstaat niet. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel duidelijk dat dit in casu niet het geval is.

U heeft ook nooit hulp proberen vinden in uw directe omgeving voor de problemen die u zou gekend hebben met de bendeleden (zie CGVS, p. 15-16). Evenmin zou u zich gewend hebben tot LGBTQ+ organisaties noch klacht hebben ingediend bij Unidad Nacional de Protección om bijstand dan wel ondersteuning te vragen. U liet dit na omdat de politie in het verleden nooit iets concreet deed tegen de bendeleden zo verklaarde u (CGVS, p. 21). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en toont u geenszins in concreto aan dat u in Colombia geen mogelijkheid zou gehad hebben om bijstand te krijgen, dan wel een oplossing te vinden voor de problemen die u zou hebben gekend met de bendeleden.

Dit alles maakt dat ten zeerste kan getwijfeld worden aan, minstens de ernst van, de situatie waarin u zich zou bevonden hebben.

(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee

verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. Het louter verwijzen naar algemene informatie, zonder deze op zichzelf te betrekken, volstaat evenmin om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat het CGVS niet heeft nagegaan of een intern vluchtalternatief in zijn hoofde voldoet aan de voorwaarden van een dergelijk alternatief, dient erop gewezen dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten, dan wel dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Bijgevolg is de vraag naar een binnenlands vestigingsalternatief dan ook irrelevant. Het enkele feit dat de commissaris-generaal in het kader van de geloofwaardigheidstoetsing van zijn relaas onder meer aanstipt dat verzoeker kennelijk niet heeft overwogen om zich elders te vestigen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekers advocaat ter zitting nog verwijst naar twee arresten van de Raad nrs. 244 844 (erkenningssarrest) en 251 704 (vernietigingsarrest) en zes afgewezen beroepen tussen 2022-2023, in het bijzonder arrest nr. 275 229 van 13 juli 2022, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en verzoekers advocaat dit ook zelf erkent door te verwijzen naar het belang van de persoonlijke omstandigheden in dit verband. Zoals blijkt uit het voorgaande, maakt verzoeker *in casu* echter niet aannemelijk dat er in zijn hoofde voldoende zwaarwegende persoonlijke feiten gelden waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.5. Het geheel van de verklaringen van verzoeker is samen genomen niet ernstig genoeg om als een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beschouwd te worden.

De Raad merkt ook op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Colombia ooit werd gearresteerd of mishandeld of de toegang tot werk (zie ook punt 2.3.4.3. van dit arrest), voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid. Zijn familie aanvaardde zijn geaardheid niet, maar verzoeker heeft desondanks nog een zus die wel degelijk bereid is hem te helpen met zijn financiële zaken in Colombia en hij heeft regelmatig contact met een nicht in Bogota voor wie zijn geaardheid niet uitmaakt (CGVS, p. 7-8).

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia steeds tewerkgesteld was, er een -zij het beperkt- familiaal netwerk heeft en eveneens sociale contacten. *In casu* is er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom hij niet zou kunnen werken in Colombia. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeker.

De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-persoon in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-persoon volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd (*supra*). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

Hieraan wordt toegevoegd dat in de bestreden beslissing er terecht op gewezen wordt dat verzoeker heeft nagelaten hulp te zoeken voor de problemen die hij zou gekend hebben met de bendeleden en dat hij verklaarde geen klacht te hebben ingediend bij de *Unidad Nacional de Protección*. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit komt omdat voor hem de *Unidad Nacional de Protección* gelijk staat met de politie (CGVS, p. 21) en de politie in het verleden nooit iets concreet deed tegen de bendeleden (CGVS,

p. 20). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia (zie *supra*). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou getracht hebben om deze beschermingsmogelijkheden te benutten, indien niet bij de politie dan toch bij een andere instantie van de Colombiaanse overheid zoals vb. de *Unidad Nacional de Protección*.

2.3.4.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat, in zoverre wel geloof kan worden gehecht aan voormelde incidenten van spot, discriminerende bejegening en acties en fysieke acties, de beschreven incidenten gedurende het persoonlijk onderhoud als dusdanig ook niet het vereiste minimumniveau bereiken van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Bijgevolg kunnen ze niet als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gekwalificeerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de

paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 22 september 2022, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het departement Boyacá. Het departement Boyacá blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Boyacá, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Boyacá in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET